

Vítr si jemně pohrával s větvemi stromů, z jejichž korun se vánkem až k zemi nechalo unášet barevné listí. Bylo něco po poledni, v zámecké zahradě panovalo ticho, narušované jen sotva slyšitelným šuměním říčky či hopkáním veverka po trávníku. Někdo by mohl říct, že když jste se opravdu soustředili, mohli jste slyšet trávu růst. Vánek se vydal prozkoumat zákoutí tajuplné zahrady.

„Je vám snad zima, slečno Smithová?“ zeptala se paní Jonesová, již starší žena s vytříbeným vkusem na oblečení.

„Nikoli, jen nejsem zvyklá na chaotické změny počasí,“ odvětila jí zlatovlasá dívka s očima zelenýma jako olivíny. Uchopila do rukou šálek čaje a s vrozenou elegancí z něj upila. Horký nápoj jí vyvolal husí kůži.

„Slečna Smithová má pravdu, floronské počasí je proměnlivější nežli dnešní burza,“ dodala hraběnka. Dámy se tomu zasmály.

„Jak trefná poznámka, hraběcí Milosti,“ pochválila ji lady z Yorku.

„Děkuji,“ odvětila s jemným úsměvem, který jí přetrval na tváři.

Větrík nabýval na síle, byl chladnější, rychlejší. Připomínal severák, nadzvedával dámám sukňe a hraběnka měla co dělat, aby jí neuletěl její honosný klobouk. Všechny dámy vypadaly zděšeně z té náhlé změny počasí, až na paní Jonesovou, která si s klidem vychutnávala čokoládové sušenky od lady z Yorku. Vítr se s největší intenzitou opřel do jednoho z železných hořáků, jež zde zůstaly ze včerejších oslav hraběčniných narozenin. Zrovna ten největší se nacházel právě v maličkém altánku,

kde seděly, nyní již roztřesené zimou, čtyři dámy. Statný hořák ve větru zakolísal, během mžiku ztratil rovnováhu a začal se kácet k zemi rovnou na paní Jonesovou. Ona si ale nestihla všimnout, co se na ni řítí, nestihla ani vykřiknout...

Naštěstí ji zachránila slečna Smithová, která díky své hbitosti přiskočila a těžký hořák zachytila. Paní Jonesová si zakryla obličej. Ani nevíte, jak se jí ulevilo, když zjistila, že ji nerozdrtila masivní železná konstrukce. Její úleva byla ale rázem ta tam, jelikož jí z hořáku začal přímo na hlavu stékat petrolej.

„To je nehoráznost!“ vyhrkla překvapená paní Jonesová, rychle vstala, vytáhla ze své kabelky bavlněný ubrousek a začala si jím utírat zapáchající tekutinu. Lady z Yorku jí spěchala na pomoc.

„Vydržte, slečno Smithová! Pomůžu vám!“ uklidňovala Vanessu hraběnka a společnými silami dostaly hořák na původní místo.

„Tohle si ten dělník odskáče! Tvrdil mi, že je to řádně připevněné, aby nemohla nastat situace, jako je tato. Vzkážu to dnes hraběti, aby byl viník potrestán,“ dodala rozhořčeně.

„Hraběcí Milosti, váš klobouk!“ vykřikla slečna Smithová, když hravý vánek sejmul hraběnce její klobouk a odnášel ho vysoko nad jejich hlavy. Obě ženy se, jak nejrychleji mohly, vydaly za ním. Vítr ho unášel směrem k háji. Hraběnka nestačila slečniným hbitým nohám. Největší překážkou pro ni ovšem byly prošíváné šaty, které jí zabraňovaly pokračovat v běhu. Potřebovala by nejméně ještě dvě služebné, jež by sukni držely. Když slečna Smithová zahlédla, že se klobouk zachytil v koruně starého javoru, sundala si své levandulové střevice a dále pokračovala v běhu bosá. Kapky rosy, které zde zůstaly jako vzpomínka na chladné ráno, ji nepříjemně studily. Vítr si neustále pohrával s jejími zlatavými